

Sveti Ciril in Metod, 5. 7. 2012 – soboška stolnica (duhovniški jubileji) Nagovor murskosoboškega škofa Petra Štumpfa

Spoštovani gospod generalni vikar, sobratje dekani, duhovniki, dragi bratje in sestre!

Tudi potem, ko so se Izraelci ustalili v Kanaanski deželi in iz nomadskega-pastirskega ljudstva postali kmetovalci s svojo zemljo, jih ni zapustila nostalgija po davnih časih, ko so se kot pastirji selili po prostranstvih starega sveta. Vse do danes so ohranili ovčjerejo in kozjerejo, kot bistveni sestavini za preživetje in povezanost s Stvarnikom in zemljo. Modrost beduina, ki ima raje kot bogastvo svojo čredo, opeva že knjiga Pregovorov, ko pravi: *»Skrbno pazi na obraze svoje drobnice, bodi s srcem pri čredah. Imetje namreč ni za zmeraj, niti krona ne gre iz roda v rod. Seno se odpelje in prikaže se otava, pospravi se trava z gora. Janjce imaš za obleko, nagrada polja so kozlički. Kozjega mleka je dovolj za tvojo hrano, za prehrano tvoje hiše in za življenje tvojih dekel«* (Preg 27,23-27).

Samota pastirjev na širokih pašnikih je porodila posebna čustva do njegovih čred. Pastir je vsako ovco poimenoval, prepoznal je njen glas. Takšna komunikacija med pastirjem in ovcami je bila pomembna še posebej v časih nevarnosti, ko so na jordanska obrežja vdirale hijene, šakali, levi, medvedi. Pastirji so se jim zoperstavili s pračami, gorjačami. Psalm 78 spominja: *»Bog si je izbral je svojega služabnika Davida, vzel ga je iz ovčjih staj. Pripeljal ga je od doječih, da bi pasel njegovo ljudstvo Jakoba, njegovo dediščino Izraela. Pasel jih je s popolnostjo svojega srca, z razumnostjo svojih rok jih je vodil«* (Ps 78, 70-72). Vse dokler so bili kralji pastirji, so bili dobri vladarji ljudstvu. Ko niso bili več pastirji, tudi vladali niso dobro. Sveto pismo pričuje, da so delali to, kar je bilo hudo v Gospodovih očeh. Namesto da bi pasli Božje ljudstvo, so pasli sebe.

Tudi Bog sam sebe imenuje pastirja, ki vodi in brani svoje ljudstvo. Ko psalmist nagovarja Boga, takole moli: *»Izraelov pastir, poslušaj! Ti, ki vodiš Jožefa kakor čredo, ti ki sediš na kerubih, pokaži se«* (Ps 80, 1). V bistvu psalmist kliče Boga, naj pride in reši svoje ljudstvo, ki je v nevarnosti.

Bog se je res odzval in poslal svojega Sina, da reši svoje brate in sestre in nas napravi za Božje ljudstvo.

Začetek današnjega evangelija: *»Jaz sem dobri pastir, ki da življenje za ovce (prim. Jn 10, 11) pomeni izpolnitev Jeremijeve prerokbe, ki napoveduje pastirja iz Davidove hiše. On bo zbral ovce z vseh koncev zemlje. Poskrbel jim bo ugodno pašo, da se bodo lahko množile. Nič jim ne bo manjkalo. Njihov pastir bo resničen kralj, ki bo poln modrosti. Na zemlji bo vladal s pravico (prim. Jer 23, 3-5).*

V Janezovem evangeliju dobri pastir ni tisti, ki si dobrohotno zadane ranjeno ovco na ramena, ampak dobri pastir se bori za svoje ovce. Pri tem seveda izpostavi v nevarnost lastno življenje. Takšen pastir je močan in pogumen. V njegovem srcu ni prostora za strahopetnost in neodločnost. Pastir se bori proti lopovom in proti zverem. Pastir ni noben čustvenjak, ki bi zmožel preganjati samo obade in komarje. Medtem kot pase čredo, ne podremava. Se ne baha s svojim položajem, ki ga ima nad čredo. To je pastir zavihanih rok, ves goreč za čredo. Takšen pastir je Jezus. Gorečnost ga razjeda za njegovo čredo. Postori to, kar je potrebno: Ranjene ozdravi.

Bolne in slabotne okrepi. Hinavske farizeje sooča z resnico. Trgovce v templju pa nažene z bičem. Vsi, ki ravnaajo drugače kot on, so najemniki. Za ovce jim ni mar. Marsikje je legalno, da najemnik zbere ovce iz raznih čred, ji odvede na pašo. Ni dolžan dati življenja za njih. On je plačanec.

Prispodoba pastirja je nadvse dobrodošla ne samo za duhovnike, ampak tudi za vse vernike. Vsak, ki je krščen, mora imeti srce dobrega pastirja. V sebi mora gojiti lastnosti, ki jih ima Jezus. Kdor ima srce kot Jezus, ta ne izračunava kaj se spleča in kaj ne. Ne sprašuje se kje se pričnejo njegove pravice in kje se končajo. Sledi samo enemu zakonu: ljubezni do ljudi. Ljubezen se ne ustavi pred nobeno prepreko. Kdor ne ljubi, kot je ljubil Jezus, ta na more biti pastir.

Če bi sveta brata Ciril in Metod preštevala samo denarce za svoje apostolsko delo med našimi predniki, bi našo zgodovino in sedanje usodo zapisala precej drugače. Zaradi varnosti in lagodnosti se najbrž niti ne bi premaknila iz Kocljevega dvora. Kar od tam bi dajala liturgične in disciplinske direktive, ki pa se gotovo ne bi prijele med ljudmi.

Dobri pastir pozna vsako ovco posebej. On se ne izgubi v množici. Ne gre samo za spoznanje razuma ali za spomin. Gre za mnogo več: Spoznanje pomeni srce. Apostol Pavel prizna: »V našem Bogu smo se osrčili, da smo vam z velikim trudom oznanili Božji evangelij, četudi smo prej v Filipih trpeli in bili zasramovani« (1Tes 2, 2). Vsak duhovniški, redovniški, pa tudi zakonski jubilej pomeni desetletja srčnosti do Boga. Ta srčnost ohranja mladostno svežino, ne dovoli izpraznjenosti. Išče vedno nove načine služenja v ljubezni.

Duhovniški jubilanti, predvsem ti, z visokimi leti, ste pomnik srčnega služenja. Zato Bogu hvala za:

55 let duhovništva:

Martin PANIČ, upokojeni župnik in častni kanonik v župniji Ljutomer

50 let duhovništva - zlatomašniki:

Anton FAKIN, upokojeni župnik v župniji Cankova, biva v Domu starejših Rakičan
br. Bernard JAUK OFMCap, župnik v Kančevcih

br. Gabrijel RECEK OFMCap, duhovni pomočnik v Kančevcih

45 let duhovništva:

dr. Karel BEDERNJAK, duhovni pomočnik v Črenšovcih

40 let duhovništva:

Lojze RATNIK, župnik na Kobilju

35 let duhovništva:

Franc HOZJAN, župnik v Gornji Radgoni

Jože HOZJAN, župnik v Pečarovcih

25 let duhovništva - srebrnomašnik:

Janez FERENČEK, župnik v Apačah

20 let duhovništva:

Alojz BENKOVIČ, župnik v Beltincih

Tomislav ŠANTAK, župnik sodelavec v župniji Črešnjevce

10 let duhovništva:

Robert Brest, župnik v Turnišču

15 let duhovništva:

Srečko FRAS, župnik v Martjancih

5 let duhovništva:

Aleš KALAMAR, izseljenski duhovnik v Stuttgartu, Nemčija

Simon SLANA, župnijski upravitelj v Veliki Polani

Boris TIBAUT, kaplan v župniji Šentjur pri Celju

Predvčeraj zvečer sem na kanalu Tv As sledil seji soboškega občinskega sveta. Razpravljali so tudi o devetih muzah, ki bi jih kot bronaste kipe razpostavili na versko in kulturno pomembnih krajih po Soboti. Cena za ta projekt bi bila 900.000 evrov. Ob teh bronastih muzah bi prebirali prekmurski literati svojo poezijo in prozo. Nekateri svetniki so tudi potarnali, da je Sobota lačna duhovne hrane in zato podpirajo ta projekt. Prepričan sem, da jih je večina krščenih. Ne vem, zakaj se duhovno ne hranijo pri svetih mašah, drugih bogoslužjih, čaščenju Najsvetejšega. Sebe in druge silijo k duhovnemu hranjenju iz grške mitologije. To je popoln odmik od naših dednih časti, ki imajo krščanske korenine. Sekularizacija duhovnega pomeni metanje mreže na Boga. Radi bi poustvarjali duhovno. Vendar Duh ni podrejen nobeni kulturi. Je neodvisen, vsemogočen. Kultura nas lahko samo približa duhovnemu, ne pa ga ustvarja. Duhovno prihaja samo od Boga, ne pa od človeka, ki o tem ne more nič vedeti, razen da mu Duh razodene te skrivnosti. Samo z bogoslužjem lahko na najbolj popoln način vstopamo v duhovno, torej tja, kjer je Bog.

To, da so ljudje lačni duhovnega, za nas duhovnike še posebej pomeni, da moramo iti tudi v drugo ovčarnico ali stajo, tam, kjer so te ovce lačne duhovnega in se na smatrajo več iz občestva Cerkve. Za njih je namreč prišel čas, da ne prenesejo več zdravega nauka, ampak si po svojih željah iščejo druge učitelje in pastirje, ker hočejo ustreči svojim ušesom. Ušesa obračajo od resnice in so zabredli v bajke (prim. 2 Tim 4, 3).

Dragi duhovniki!

Oznanjajmo besedo, vztrajajmo v ugodnih in neugodnih okoliščinah. Prepričujmo, grajajmo, spodbujajmo z vso potrpežljivostjo in poučevanjem. Bodimo v vsem trezni, pretrpimo nadloge, opravimo poslanstvo evangelista in izpolnili bomo svojo službo (prim. 2. Tim 4, 5).

Dragi bratje in sestre!

Hvala, da nas duhovnike krepite z molitvijo, naše duše ožarjate z vašo zvestobo Kristusu in Cerkvi in nam svojimi darovi omogočate človeka dostojno življenje.

Ostanimo ena čreda en pastir.

Amen.